

ЕЛИСАБЕТ НУРЕБЕК

Всички са убедени, че е мъртва.
Ти знаеш, че е жива.
Никой няма да ти повярва.

КАЖИ,
ЧЕ СИ МОЯ

серия северно сияние

ера

ЕЛИСАБЕТ НУРЕБЕК

КАЖИ, ЧЕ СИ МОЯ

Säg att du är min

Copyright © Elisabeth Norebäck, 2017 by Agreement with Grand Agency.

All rights reserved.

© Анелия Петрунова – превод от шведски

© Анелия Калева – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2017

ISBN 978-954-389-455-0

СТЕЛА

ПРОДЪЛЖАВАМ ДА ЛЕЖА на пода.

С придърпани към гърдите и обгърнати с ръце крака.

Вдишвам. Издишвам.

Ударите на сърцето ми пулсират в ушите, болката в корема е преминала в гадене и вече не треперя.

Сега името ми е Стела Видстранд, а не Юхансон. На трийсет и девет години съм, а не на деветнайсет. И вече не получавам пристъпи на паника.

В стаята прониква сива есенна светлина. Чувам шума на нестихващия пороен дъжд. Кабинетът ми изглежда както винаги. Високите прозорци, мъхестозелените стени. Картината с ширналия се пейзаж и паркетът с ръчно тъкания килим. Старото ми изтъркано бюро, фотьойлите в ъгъла до вратата. Спомням си как сама обзаведох стаята, колко старателно подходих към всеки детайл. Вече съм забравила защо това беше толкова важно.

Винаги съм си представяла, че аз ще я открия. Не че тя ще ме потърси. Може би го е направила от любопитство, за да види коя съм. А може би за да ме обвини, така че никога да не забравя.

Може би за да отмъсти.

Отне ми години да изградя повторно живота си, да стигна дотук. Но въпреки че оставих зад гърба си всичко, което се случи, не съм забравила. Такова нещо не се забравя.

Продължавам да лежа на пода.

С придърпани към гърдите и обгърнати с ръце крака.

Вдишвам. Издишвам.

Хенрик ме целуна по бузата, преди да тръгне за работа. Закусих заедно с Мило и го оставих пред училището, преди да продължа към Кунгсхолмен. Всичко беше както обикновено. Запотено стъкло, опашки от коли на моста за Транеберг, мъгла над сивите води на езерото Меларен и недостатъчно места за паркиране в центъра на града.

Бяха ѝ дали последния час преди обедната почивка. Отворих, когато почука на вратата, и веднага я познах. Ръкувахме се и се представихме. Тя каза, че името ѝ е Исабел Карлсон.

Дали знае истинското си име?

Взех якето ѝ, което беше мокро от дъжда. Казах нещо за времето и я поканих да влезе. Исабел се усмихна и седна на един от фотьойлите. Имаше трапчинки.

Както всеки път при първа среща с пациент, я помолих да разкаже защо търси помощ. Исабел беше подготвена. Играеше ролята си много добре и твърдеше, че я измъчвали проблеми със съня след смъртта на баща ѝ. Нуждаела се от помощ, за да преодолее скръбта. Каза, че се чувствала обърквана и неуверена и срещала затруднения в общуването.

Всичко беше старателно репетирано.

Защо?

Можеше да каже истината. Нямаше нужда да крие действителната причина да дойде тук.

Навършила е двамайсет и две години. Със среден ръст е и с фигура като пясъчен часовник, с тънка талия. С къси nelaкирани нокти. Няма татуировки или пиърсинги, дори ушите ѝ не са продупчени. Дългата ѝ черна права коса се спускаше по гърба. Беше намокрена от дъжда и блестеше върху бледата ѝ кожа, а аз си помислих колко е красива. По-красива, отколкото бих могла да предположа.

Остатъкът от разговора ни ми се струва като мъгла. Сега ми е трудно да си спомня какво казах. Нещо за динамиката на груповата терапия, може би за комуникацията или как представата ни за нас самите определя отношението ни към другите.

Изглеждаше, че Исабел Карлсон слуша внимателно. Отметна косата си и отново се усмихна. Но беше напрегната. Беше нащрек.

Отначало дойде гаденето, след това усетих световъртежа и тежестта върху гърдите, която затрудняваше дишането ми. Познах симптомите. Помолих за извинение, излязох от стаята и отидох в тоалетната в коридора. Сърцето ми препускаше, студена пот се стичаше по гърба ми, а от туптенето зад очите през главата ми преминаваха светкавици. Стомахът ми се сви, коленичих до тоалетната чиния и се опитах да повърна. Не успях. Седнах на пода, облегнах се на облицованата с фаянсови плочки стена и затворих очи.

Престани да мислиш за стореното.

Престани да мислиш за нея.

Престани да мислиш.

Престани.

След няколко минути се върнах в кабинета, казах, че е добре дошла на груповата терапия следващата сряда в един. Исабел Карлсон облече якето, вдигна косата си над врата и я разтърси. Исках да протегна ръка и да пипна косата ѝ, но се спрях.

Тя го забеляза.

Забеляза колебанието ми, желанието ми за контакт.

Може би точно това целеше? Да ме накара да се почувствам несигурна?

Сложи чантата на рамото си, аз ѝ отворих вратата и тя си тръгна.

Мечтала съм за този ден. Представяла съм си какво ще се случи. Как ще се чувствам, какво ще кажа. Не би протекъл така. Боли ме повече, отколкото можеш да си представя.

Продължавам да лежа на пода. С придърпани към гърдите и обгърнати с ръце крака.

Вдишвам. Издишвам.

Тя се върна.

Жива е.

ИСАБЕЛ

– ИСАБЕЛ!

Чувам гласа на Юхана и се обръщам. Пак се намирам в сграда „М“, в далечния край на кампуса. Половината обедна почивка е минала и залата е пълна със студенти, всички маси и столове са заети. Тук винаги е пълно по обяд. Обръщам се, но не виждам Юхана, докато тя не става и не ми махва.

– Ела тук! – извиква.

Нямам желание. През последния час бях като на тръни. Струваше ми се, че ще избухна от всички тези съдържани чувства.

Скръбта. Гневът. Омразата. Опитите ми да скрия всичко това. Да се усмихвам и да се правя на любезна. Да се преструвам на друг човек.

Предпочитам да изям сандвича си сама преди началото на следващата лекция. Да обмисля случилото се при терапевтката. *Но ми е трудно да откажа.* Придърпвам чантата на рамото си, проправям си път между хората, чантите на пода, зелените маси и червените столове и стигам при Юхана.

Сред хората, които познавам, тя се доближава най-много до определението за приятелка. Единствената, която съм имала. Още от първоначалния изпълнен с ужас период в Кралския технически университет, когато се погрижи за мен и ми позволи да се нанеса при нея. Не знам защо. Двете сме коренно различни. Тя е опитна и е правила какво ли не, пътувала е по целия свят. Боядисала е косата си лилава, ушите ѝ са продупчени и има халка на носа, а също и татуировка отзад на кръста и още една на ръката под лакътя. Огнедишащ еднорог. Тя е готина и самоуверена, знае какво иска.

Суси и Мариам, които седят до нея, също са много симпатични. Но с Юхана се отпускам, осмелявам се да бъда себе си.

– Къде се дяна? – казва Мариам. – Не те видях в часа по математика.

– Не присъствах – казвам аз.

– Сериозно, това случвало ли се е някога? – Суси слага ръка на сърцето си. – Ти никога нищо не пропускаш.

– Трябваше да реша един проблем. – Издърпвам стола до нея, окачам прогизналото си яке на облегалката и седам. Все още понякога се учудвам, че хората знаят за съществуването ми. Учудвам се, че някой ме забелязва. Може би дори липсвам на някого. Свикнала съм да съм невидима.

Отварям чантата и изваждам увития в прозрачно фолио сандвич, който купих в „Севън Илевън“. Вече не става за ядене, пускам го пак в чантата.

– Още ли вали? – казва Юхана.

– Продължава все така силно, както и сутринта – отговарям аз.

– Понеделнишка паника – казва Суси и разливта учебника по механика. – Разбирате ли нещо изобщо?

– На последната лекция записах страшно много за момента на импулса – казва Юхана, – но не съм сигурна какво точно.

Те се засмиват. И аз смея. Но част от мен стои затворена в прозрачна стъклена клетка и гледа навън. Аз съм две различни личности, знам го. Едната е тази, която всички виждат. Истинската, непресторена част от себе си виждам само аз, а между двете е зейнала пропаст. Вътре в мен има бездна от тъмнина. *И имам склонност към мелодраматизъм.*

– Исабел, та ти разбираш – казва Мариам и се обръща към мен. – Обзема ме паника, трябва скоро да започнем да учим за изпита.

– Ако учите по учебника, се разбира доста добре – казвам аз.

– Е, кажи го направо. Ако отделяхме толкова време за учене като теб, вместо да ходим по купони, и ние щяхме да разбираме.

Суси ме сръгва с лакът и се ухилва.

– Признай, че тя има право. – Смачканата на топка салфетка на Юхана ме уцелва по главата. – Признай, Исабел.

– Да не ме мислите за скучна? – казвам аз. – За сухарка – зубрачка, която не умее да се забавлява? Без мен нямаше да имате никакъв шанс, мързеловки такива.

Замерям Юхана със салфетката и избухвам в смях, когато веднага след това ме уцелват с две други по главата. Замервам и Суси и Мариам и скоро на масата ни се разразява истински бой със салфетки. Смеем се и пищим и всички в столовата стават от столовете си и започват да ни насърчават, и...

Мобилният ми телефон извънпява.

Прекалено често го правя. Изгубвам се в измислен свят на мечти. Разигравам смешни филмчета в главата си. Сцени, в които съм не по-малко спонтанна и непринудена от всички останали.

Изравям телефона от чантата, поглеждам към екрана.

– Кой е? – пита Мариам. – Няма ли да вдигнеш?

Изключвам и прибирам телефона.

– Не беше нищо важно.

След лекцията се прибирам сама вкъщи. Юхана ще ходи при приятеля си, Аксел. Всъщност щях да си отида право у дома още след посещението при Стела, като се има предвид колко напрегната беше срещата с нея, но не исках да изпусна нещо важно в университета.

Сега седя в метрото. Сама, една от всички непознати. Когато дойдох да живея тук, ми се стори ужасно, но сега нямам нищо против това. И след като прекарах една година в Стокхолм, се ориентирам доста добре в града. Отначало умирах от страх да не се изгубя. Бърках Хеселбю и Хагсетра, по три пъти проверявах маршрута до местата, където трябваше да отида. Въпреки това съм пътувала много и съм посещавала повечето търговски центрове по линията на метрото.

Пътувала съм с крайградските влакове до крайните станции, качвала съм се на всички линии на метрото и на повечето автобуси в града. Разхождала съм се в Съодермалм, във Васастан, на Кунгсхолмен, в Нормалм, но най-вече в Сити¹.

Гледам спътниците си и се преструвам, че знам всичко за тях. Онази възрастна дама с оранжева коса и яркочервени очила – тя тренира във фитнес „Фрискис о Светис“ два пъти седмично, облечена с шарен клин от 80-те, и нагло оглежда мъжете в залата.

Мъжът и жената, които се държат за ръце и се целуват: той учи медицина, а тя е начална учителка. Прибират се в дома си до Бромаплан. Ще приготвят вечеря заедно, ще гледат филм и ще заспят на дивана. После тя ще отиде да си легне на леглото, а той ще вземе лаптопа и ще гледа порно в интернет.

Слабият, висок мъж с костюм: той кашля толкова много, че чак се превива. Умира от рак на белите дробове. Никой не знае колко време му остава.

Колко остава на когото и да било от нас? Животът може да свърши във всеки момент. *Може да свърши днес.*

---

¹ Съодермалм, Васастан, Кунгсхолмен и Нормалм са квартали в Стокхолм, а Сити е наименованието на централните части на града. – Б. пр.

Татко ми липсва. Изминаха четири месеца от онзи майски ден. Четири празни, дълги месеца. След това разбрах, че от няколко седмици не се чувствам добре. Естествено, не отишъл на лекар. Не знаех нищо. Татко никога не боледуваше. Защо да ме безпокои без нужда?

Малко е да се каже, че изпитвам угризения. Прекалено рядко се прибирах у дома. За последно го видях по Великден. Дори не останах за целия уикенд.

Егоистично ли беше решението ми да се изнеса от къщи? Татко настояваше да използвам възможността. Насърчи ме да остана тук, да общувам с новите си приятели през уикендите и да се откъсна от семейството.

Едва след смъртта му разбрах истината. И никога няма да ѝ простя за стореното. С цялото си сърце желая смъртта ѝ. Мразя я.

Мразя я.

Мразя я.

Мразя я.